Estimaràs a Déu sobre totes les coses...

LA FE DE CASA NOSTRA

NI QUE NO VEGI EL MEU JESÚS

Sortosos els qui veien sa figura;
certer l'esguard, que no dubtava mai,
veu coratjosa, no tingué desmai,
i morenor de voluntat segura.

Llavis de bondat, en ells fulgura
la bona nova que fretura espai.
Pel cor assedegat veritats rai
com als oients en feu rica pastura!

Mes jo en aquesta vall d'ombra roina
sóc faust d'haver en Jesús comunió;
ocell que ve a fer niu en la ruïna!

Com un dia abraçava un infantó,
a mon cor don coratge amb amor fina...
que de mi podrà fer-se vencedor!

LL. GIRONA MIRET

SANTORAL

Sábado, 26 de mayo. San Felipe Neri,f.
Domingo, 27. *V de Pasqua.* Stos. Veda el Venerable, pbro. y dr. y Juan, p.
Lunes, 28. San Agustín de C.
Martes, 29. Santa María Magdalena de Pazzis, vg.
Miércoles, 30. San Fernando III, rey; Félix, papa y Juana de Arco.
Jueves, 31. Stos. Pascasio, cf. y Petronila, vg.
Viernes, 1 de junio. Santos Fortunato, pb. y Simeón, mj.

MISAS

Horarios misas, sábados, valederas para el día festivo siguiente:
Parroquias San Juan, Carmen y Santuario del Lledó, a las 20'30.

Festivos:
San Juan: 9, 10 (castellano), 12 y 20'30.
San Atonio: 9'30 y 11.
Carmen: 10'30 y 20.
Santuario del Lledó: 11'30, 12'30 y 18.
I. Corazón de María: 9 horas.
Religiosas vela: 8 horas.
Religiosas mínimas: fiestas a las 12, días laborables a las 7 y vigílias de fiesta a las 6'30.
Sagrado Corazón de Jesús; 12'30.
Capilla Residencia «Alt Camp»: 10 .
Carmelitas del Portal Nou: 8 y 11.
Iglesia de S. Roc de Masmolets: 12 horas.

CULTOS

San Juan, sábados, canto Salve a la Virgen de la Candela, después de la misa de las 8 de la tarde.

San Antonio, función parroquial a las 6 de la tarde (igual días laborables), con rezo del santo rosario.

Carmen, sábados y festivos, rosario a las 7'30.

VI Diumenge de Pasqua
ELS MANAMENTS DE LA LLEI DE DÉU

OBJECTIUS
— Presentar els manaments de Déu nostre Senyor com a manifestacions del seu amor als homes.
— Fer el propòsit de complir els manaments no per força, sinó de bon grat i per amor.

1. Crist prepara el seu comiat

- El pròxim diumenge celebrarem la festa de l'Ascenció: Jesús, després de 40 dies d'estar ressuscitat a la terra, s'acomiada dels seus Apòstols, i puja gloriosament al Cel, on està assegut a la dreta del Pare (Credo de la Missa).
- Però desitja continuar estant amb els seus deixebles i amb tots els homes a la terra; per això promet enviar-los el seu Esperit perquè estigui sempre amb ells.
- Els indica, a més, la manera d'estar sempre units amb Ell i amb el seu Pare per l'amor: «El qui estima, és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament».

2. Falses concepcions

- Alguns miren els manaments de Déu com:
  - trampes que s'han de sortejar per no anar a l'infern. Per això viuen amb el cor encongit, per la por de quedar agafats en elles.
  - dificultats que s'han de superar per arribar al Cel. Per això fàcilment es desanimen en creure que no podran vèncer-les.
  - limitacions a la llibertat. Per això estan inclinats a rebel·lar-se contra Déu.
  - exigències excesives de Déu. Per això procuren no excedir-se en complir-los; només procuren d'observar-los en allò que és indispensable per evitar les ires de Déu.
- És evident que cap d'aquestes concepcions no és expressió d'amor i de generositat; sinó de mesquinesa, egoisme, peresa, etc.
- ¿Com mires tu els manaments que ens ha donat Déu?

3. Els manaments, expressions de l'amor de Déu.

- Déu, amb els seus manaments, ens assenyala el camí que ens condueix a Ell, que és el destí de la nostra vida. Pretenir arribar a un lloc llunyà sense seguir cap camí, sinó camps a través és:
  - insegur i perillós
  - incòmode i pesat
  - lent
- Els manaments són com una «autopista» on podem còrrer a tota velocitat, sense perills, amb comoditat i seguretat. Com més bé els complim, més ràpidament ens acostem a Déu.
- Déu ha fet el «camí» que han de seguir els astres del cel, els lliris del camp, els peixos del mar, els animals de la terra, establint unes lleis físiques, químiques, biològiques, etc. Així aquests sers compleixen perfectament la seva missió individual i en l'univers.
- Als homes també ens ha assenyalat al «camí» per mitjà d'unes lleis morals, que regulen la nostra activitat com a homes i com a fills de Déu. Si les complim bé, aconseguim la nostra perfecció personal i social. Per això pot afirmar-se que els manaments són una extraordinària prova d'amor de Déu a cada home i a tota la societat.
- Quan una persona no compleix els manaments de Déu, surt de l'autopista: es destroça a ella mateixa i contribueix a la desintegració de la societat; p.e. negar Déu, matar, divorciar-se, mentir, etc.
- ¿Agraeixes al Senyor el do dels manaments i procures complir-los fidelment, o pretens anar «camps a través»?

4. L'observança dels manaments, expressió de l'amor a Déu.

- «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments» ¿Vols saber si estimes Crist i el Pare? Mira si compleixes els seus manaments. ¿Vols saber fins a quin punt els estimes? Mira amb quina fidelitat els compleixes tots. No oblidis: «obras son amores y no buenas razones».
- «El qui m'estima, és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament». Per tant, el que compleix els manaments té la garantia de l'amor de Crist i del Pare. Quina meravella conquistar l'amor de Crist i del Pare, i que Crist se'ns reveli! Que bé coneixen Crist els Sants! El coneixen tant perquè compleixen tan bé els seus manaments.
- Hi ha persones que no coneixen Crist ni el Pare: no tenen fe, diuen. Ordinàriament és perquè no compleixen els manaments.
- A més l'observança dels manaments fa especialment present en nosaltres i en el món el Pare, el Fill i l'Esperit Sant, segons les paraules del Senyor: «Si algú m'estima, guardarà els meus manaments, i el meu Pare l'estimarà, i vindrem a ell, i en ell farem estada». Així doncs, abans d'acomiadar-se Crist revelà als seus Apòstols i a nosaltres el secret per tenir-lo sempre amb nosaltres: complir els seus manaments.
- ¿Com lluites per complir els manaments? ¿Quin et costa més?

ORACIÓ A LA VERGE MARIA
EN EL MES DE MAIG

En el Mes de Maig, Maria
adrecem l'oració pia
que brolla del nostre cor;
la natura també us canta
amb sa flora tan fraganta
i amb sa gràcil formosor.

Vostre esguard, Verge serena
és més bell que l'assutzena
i les roses dels jardins,
Vós sou la flor més formosa
de la glòria esplendorosa
que encisa als serafins.

A Vós acudim Senyora
en eix temps que ens enamora
amb els nostres cors humils,
amb el prec a flor de llavis
que ens guardeu de fer agravis
i ens sereveu purs i virils.

Vós sou, oh Verge Maria
nostre goig, nostre alegria
i l'escut contra tot mal,
guardeu-nos bella Regina
d'aquest món que s'encamina
vers la perdició fatal.

Eleveu la nostra pensa
a la llum clara i immensa
del vostre feliç amor,
mireu-nos oh Verge pura
com el sol que al cel fulgura
amb serena resplendor.

Amb vostre amorosa guia
anirem fent nostre via
per al sender més reial;
en aquesta vall ombrosa
no ens deixeu Verge amorosa
de vostra mà maternal.

Sense vostres llums divines
el món resta ple d'espines
i d'angoixes veus,
s'ha perdut l'amor serena
que endolcia tota pena
brollant amoroses deus.

Ara ens resta l'esperança
que ens lleveu tota recança
i ens doneu el vostre ajut;
en el Mes de Maig, Maria
acolliu l'oració pia
en vostra excelsa virtut.

R. SERRA I PORTA

PEQUEÑA MEMORIA
por Lope Alberdi

BELLEZAS RUSAS

Solían las familias adineradas de San Gervasio en Barcelona propiciar fastuosos bailes en sus salones y, durante el buen tiempo, en los jardines de las mansiones. Eran los tiempos de la Primera Guerra Mundial —PMG y no creo que algún día alguien pueda referirse a la TMG, pues no tendrá lugar frente al catastrofismo, fácil o interesado que lo insinúa. Muchas familias extranjeras sacaron ventaja de la neutralidad española y mientras los judios pacíficos se refugiaban en la Costa Brava, bastantes húngaros y rusos lo hicieron en Barcelona.

Acudían a las fiestas hermosas damiselas originarias de Rusia, que además de buenas mozas poseían el encanto que confiere el raciocinio. Por algo habían sufrido ¡helas! el eutigmo de la marginación. Más lo suyo era una marginación especial; no la padecían porque la vida las considerase menos que el entorno —revolucionario en Rusia, comodón y un tanto vulgar entre nosotros— sinó porque su figura las colocaba en un «más».

Nadie se atrevía a sacarlas a bailar y aquellas bellezas quedaban como formas pensantes, adecuadas para inspirar a lòs artistas de vidriera novecentista. Digo yo.

ESCRIBIR A MANO

A Nasciturus le informan que si no han publicado más artículos suyos, en determinado rotativo catalán, ha sido por escribirlos a mano. «Arrea costipao» como diría la niña madrileña. Bien sabe quien ha vertido semejante disparate que no es a ello debido, si que a muy otras causas.

En Italia —nos decía el profesor Gil Vernet— existen «amistades secretas». Pero en España es peor; porque aquí lo que se da es «enemistades secretas».

Con todo, escribir a mano en modo alguno es inferior a hacerlo con una máquina. Recuerdo de los tiempos en que trabajé con el que luego sería Cónsul de la República India en Barcelona, exportador de azafranes a la sazón y azafranes muy selectos y de elevado costo que en la India quemaban como tributo a la Divinidad, que un acaudalado propietario de minas con cuyo produco fabricaban cristal para lentes en Suiza, escribía largas peroratas, al estilo hindú y con el inglés brillante y metafórico que se emplea en aquel sub-continente, y lo hacía siempre de su puño y letra. Ah, por cierto, y tanto él como otros clientes de India, Pakistán y Bangla-Desh, se dolían del estilo lacónico, que interpretaban arisco, de nuestros esxribidores europeos.

Tomàs d'A. Caylà i altres Congregants vallencs

Un dia, ja molt llunyà, el Sr. Baltasar Segú, home equànim i eximi, Prefecte que fou de la mateixa, jo tot just havia estrenat el meu sacerdoci, m'explicava coses de Valls, sobretot del bé que havia fet la Congregació Mariana en l'educació pietosa i catòlica d'un grup de joves, després homes, de la ciutat de Valls, i em parlà del Sr. Bonet i sobretot d'en Caylà, que segons ell fou un gran vallenc, un bon congregant i un eficaç home polìitic que influí en la vida pública de Valls defensant el sentit cristià d'una ciutat, que com Valls fou eminentment mariana.

Caylà tenia el Carnet n.° 42 de Congregant Fundador de la Congregació Mariana de la Verge de la Candela i Sant Lluís Gonzaga, expedit el dia 11 de febrer de 1909 en dita ciutat, firmat pel Director Pere Baltasar Borja i com a Secretari Josep M.ª Bonet i Clols, un altre congregant de pro, els dos sacrificats pels «sense Déu», per l'amor als valors eterns encarnats en la Congregació Mariana i altres entitats apostòliques i el seu amor a la Pàtria sota el rol de la Comunió Tradicionalista.

Aquest carnet d'En Caylà, el guardo i per a mi és la joia estimada d'un home que ho donà tot per la Congregació. Va saber deslindar perfectament bé els diferents camps a on desenvolupava les seves activitats professionals: polítiques, socials i cristianes. Fou un perfecte advocat i home de lleis amb criteri catòlic, desenrotllà activitats socials infonent-hi saba cristiana i fou un gran catòlic, puntal de la Congragació Mariana, d'aquella Secció catequística de la Congregació Mariana que actuava a Sant Joan i reunia a tants infants, sense deixar d'ésser un home políticament compromès.

Caylà és un dels fundadors de la benemèrita Congragació Mariana, que nasqué a Valls l'any 1909, forjadora de l'esperit marià de Valls. La premsa s'en fue ressò: «L'esplendorosa vitalitat d'aquella entitat ha col·locat sempre a Valls al front de les grans vibracions catòliques i moviments proseletistes de l'Arxidiòcesi». Un biògraf diu d'ell: «Caylà era necessari tractar-lo d'aprop per a conèixe'l interiorment: home de poques paraules, però amb un cor de nen molt marià, prompte un hom es convencia de les bondats que atresorava la seva ànima».

Als deu anys de ser fundada celebra la Congregació Mariana un acte recordatori del fet i encomanà el discurs a En Caylà que fou o era en aquells moments, els seu Prefecte. Aquest discurs mirat des de la nostra perspectiva té quelcom de profètic. Ell era un home excepcional, només tingué un defecte per no ser avui exalçat, com a vallenc meritori, per la seva ciutat: haver pertangut al partit carlí.

Diu així en aquest discurs: (respecto l'ortografia) de l'any 1919: «Fa deu anys que sota les voltes majestuoses de nostra iglésia arxiprestal, era per primera volta en nostra ciutat, imposada la medalla de congregant de Maria a una cinquentena de joves. D'aquests uns han deixat ja aquesta terra i han rebut sens dupte el premi a la seva constància i altres s'han allunyat de nostra ciutat portats per les contingències de la vida, alguns encara que pocs, han trencat desgraciadament el jurament de fidelitat a nostre Mare aquell dia prestat, i s'han deixat arrastrar per les corrents mundanes, més altres han servat sa paraula i continuen avui ostentant damunt son pit la medalla que fa deu anys hi té estada».

«Aquests, els que fa deu anys viuen la vida de la Congregació, avui no resten pas isolts, sinó que estan acompanyats per un estol nombrosíssim de nous soldats que s'han allistat sota la bandera de la Verge de la Candela, disposats a ésser els campions del catolicisme en nostra volguda ciutat de Valls, a oposar-se a les desmoralitzades corrents que a passos agegantats fan presa de nostra població arrebassant del cor de nostres conveïns la fe rebuda dels avantpassats».

I més avall diu: «El quadre que ofereix la Societat no pot ésser més tètric, lluitar contra les modernes corrents sembla una temeritat, no obstant els congregants de Maria, serena, valerosament aixequen la bandera dels nostres amors».

«Enfront de la inmoralitat arreu extesa posarem la bandera blanca i blava de Maria, de la Inmaculada, d'aquesta criatura la més bella, d'aquesta mare la més dolça, d'aquesta reina la més amorosa, i que n'es el símbol de la puresa».

I al final del discurs dels deu anys de la fundació de la Congregació Mariana, Caylà ens diu el seguent, que sembla un tros de pàgina viva de la nostra societat: «Valls, reina de ma terra no ets pas com abans. No, Valls, no és com abans, ha deixat d'ésser la ciutat de la Verge de la Candela i de la Verge del Lledó, ha deixat d'ésser la ciutat de les *professons* i de les *manifestacions* esplendoroses de la fe de nostres avantpassats, per a convertir-se en la ciutat dels cines inmorals, dels cafés concerts en les vies més cèntriques aixecats, de balls concorreguts a proporció sa inmoralitat, en fi una ciutat oblidada completament de Déu i entregada al vici. Quant cert és, oh Valls reina de ma terra, que no ets com abans, l'infern te fa crudel guerra, més, no cauràs i no cauràs perquè tens marians».

Ells, com Caylà, el Sr. Bonet, els meus germans, Francesc Mussolas, Gazo i tants d'altres que ara no em venen a la memòria, donaren el seu tribut de sang com els antics màrtirs dels primers temps del cristianisme. La llunyania del temps va purificant els fets, que els joves i els homes de la Congregació han escrit de nou actualment. Una pàgina gloriosa, que l'Església, Mare de tots la recull, l'assumeix i al seu temps proclamarà el seu veredicte. A ells amb tot el cor.

MARCEL·LÍ ROBERT - Rector

A LES TEVES MANS, LA VIDA D'UN NEN

El fet d'apadrinar un nen, és donar-li menjar, aigua, salut i cultura. Vol dir evitar-li una mort tan segura com injusta. I tot això està a les teves mans. Solament amb el petit esforç d'amor, que per tu, suposen 50 ptes. diàries, pots regalar una vida. El fet d'apadrinar un nen, és, també, seguir els seus progressos, per carta o personalment.

Significa conèixer el nen, o la seva professora, els projectes de desenvolupament integral; assabentar-se, com degut a la teva aportació, evoluciona el poble en els diferents aspectes de la supervivència, l'agricultura, l'artesania, la instrucció i la sanitat.

Que les teves mans no estiguin buides.

Ajuda en Acció
Bertrán, 42. Tel. 212 47 99.
Barcelona-23
Caracas, 21. Tel. 410 07 59.
Madrid-4

Per a més detallada informació, traceu-ho o tramet-nos aquest cupó a: C/ Bertrán, 42 Barcelona 23
Nom
Direcció
Població
Provincia
D.P.
71

Declarada d'utilitat pública

AJUDA EN ACCIÓ agraeix la inserció gratuïta d'aquest text.

Generalitat de Catalunya — La Crònica de l'Alt Camp (1982-1986), 25/5/1984, pàgina 6